
Druhá naděje

Konec května se konečně nechal přesvědčit, že přijde léto. Celý den v ulicích panovalo vedro, chodníky doběla rozpálené, ale teď byl nádherně vlahý podvečer. Katka s Hátou se potulovaly po Petříně, Háta ve svítivě tyrkysové halence s širokánskou bílou splývavou sukni nad kotníky, Katka ve fáčových šatech s indickou batikou, z nichž jí vykukovaly nahé paže a dole jen špičky sandálů. Všechny čtyři děti byly u svých čtyř otců. I Katka navzdory svému setrvalému špatnému svědomí vůči Kuličce musela uznat, že někdy je to výhoda. Háta jí včera večer zavolala a výjimečně nežádala bobříka dobrého skutku pro Hátata, nýbrž pro sebe.

„Potřebuju se vykecat, kámoško,“ sdělila Katce na rovinu.

„Chybí mi vrba kombinovaná s psychoterapeutem.

Pokud mi pomůžeš, splním ti tři přání.“

Katka souhlasila, že si pořádně nepopovídaly už hodně dlouho. Chvilky při předávání Hátat tím či oním směrem a telefonáty jim jen těžko mohly nahradit ty nekonečné hodiny proklábosené za dávných bezstarostnějších časů.

Shodly se, že pokud bude hezky, vykašlou se na kavárny a restaurace a vyjdou si na Petřín.

„No, přiznej se, kdys tam byla naposledy?“ vyzvídala vítězně Háta.

„Tak jednou za rok vyrazím na lanovku s Kuličkou,“ připustila Katka.

„To není ono. A já se s Hátatama nedostanu ani k tomu.

A s chlapem už vůbec ne. Už jsi někdy viděla intelektuála, který po třicítce vyrazí vzdychat na Petřín? Každý se válí někde u skleničky nebo na kultuře. Uděláme si romantickéj cour spolu!“

Romantické to skutečně bylo. Hluboko pod nimi se měkce choulila Praha do nastavených dlaní obřího údolí podél Vltavy, Hradčany byly stejně nád-

herné jako vždycky, a obě prožívaly pocit volnosti a opojné bezstarostnosti, jakému už dávno odvykly.

Chvíli seděly na lavičce, chvíli se loudaly pod zeleným loubím z větví. Vylezly na rozhlednu. Zašly si do bludiště.

Bez dětí to všechno bylo úplně jiné. Všechno bylo jenom pro ně.

„Mám pocit, že i kdybych byla stokrát samostatná a nezávislá, jak se znám s mužským kapku dýl, začnu panikařit, že mi uteče,“ svěřovala se podmrčeně Háta. „Jako bych si věřila akorát během seznamování a poznávání se.“

Sbalit chlapa umím,“ povzddechla si, „ale jakmile ho utrhnu, začnu se ptát: A co teď s ním? Co ode mě čeká? Dynamická, jako ta očmuchávací, fáze skončila – budu mu vyhovovat i v tý statický? No, a jakmile si tohle jednou řeknu, zpanikařím, a zákonitě mu začnu lézt na nervy. Pořád a pořád ho testuju, co všechno kvůli mně vydrží. V jednom kuse vyžaduju důkazy žhavý lásky. Přitom by mi normálně mělo stačit, že vůbec doutná, že jo. A taky šílím, že kdyby mě nechal, jinýho už kdovíproč neseženu, takže si v tý panice začnu shánět bokovky, čistě abych měla jistotu, že nejsem odkázaná jenom na něho, i když na něho chci být odkázaná. No, a pak to pravidelně krachne.“

„Mluvíš jako kniha,“ žasla Katka uznale. „Hele, na takovou sebeanalýzu bych se nezmohla ani za nic.“

„Taky jsem na to nepřišla tak úplně sama,“ hučela otráveně Háta. „Kdybys měla páru, kolik psychologických a manželských poraden jsem už oběhla, hned by ses přestala strachovat o budoucnost psychologů v Čechách.“

„To jsem nevěděla.“

„Jo, to neví nikdo. Hátička je přece silná osobnost, originál, na tu nikdo nemá,“ nepřestávala trpce žalovat Háta a najednou se na Katku zkoumavě zadívala. „Kámoško, nechci ti radit, ale tobě by takový psycholog taky udělal pořádek v duši. Co tě užírá? Došlo ti konečně, že bez těch syčáků to fakt není ono?“

„Hm, já vlastně nevím. Někdy mi je líto, že jsem sama, že si nemám s kým vyjít, že mě nikdo nerozmazluje, to je fakt. A že se nemůžu spolehnout na nikoho než na sebe.“

Jenže pak si vždycky představím, že ten mužský by si se mnou sice občas vyšel, ale jinak bych ho měla pořád doma. U stolu, u televize, v koupelně. Ty to tak nejspíš nemáš, ale pro mě je samota droga. Nějak se mi nechce nechat si kontrolovat i v soukromí každý krok jenom proto, abych se měla

jednou týdně s kým vyspat a tu a tam se nechala vyvést do kina. To mi přijde dost draze zaplacený.“

„Ale bůžínku, ty moje neviňátko, my jsme ale nějak staromódní!“ užasla Háta. „Poříd' si milence, ten má z mužskýho jenom ty nejlepší vlastnosti. A kdyby se porouchal, na skladě mají spoustu nových!“

Katka se posadila na mechovitou lavičku. O kus dál se do slunce zabodávala rozhledna a za zády se jim táhla mohutná Hladová zeď. Ze všech stran je halilo úchvatné zelené ticho, jen zdola sem doléhal tep velkoměsta jako šumění vlídného příboje. Vrcholek Petřina se kolébal nad Prahou jako ostrov na vlnách.

„Háti, vždyť víš, že na to já nejsem. A kromě toho ani nikoho neznám. Neumím se seznámit. Na dětském hřišti moc nezadaných chlapů nepotkáš a ve škole je to stejná bída.“

„Musíš mezi lidi!“ rozhodla Háta. „Já to zařídím.“ Očividně už byla zase ve své kůži, předchozí nářek jí udělal dobře. „Někam tě s Břětou vyvedem.“

„Ty, a jak jste spolu na tom? Už se znáte dost dlouho, ne?“

„Narážíš na to, že už jsem tě dlouho nepozvala na svatbu, vid'? Táhneme to společně už třetí rok. To je u mě osobní rekord. A jak tě asi trklo, začínám panikařit.“

„Hodně o něj stojíš?“

Háta se nepřítomně zadívala před sebe, jako by chtěla odpověď vyčíst ze vzduchu.

„Nevím. Občas je k sežrání, ale většinou je na zabítí.“

Jenže já se bojím, že jinej by byl ještě horší. Zatím to tak bylo bez výjimky.“

„A co se na něho vykašlat a zkusit vydržet chvíli bez chlapa?“

„Kdepak, kámoško, mě nenalákáš. Poustevničení možná sedí tvý zahloubaný povaze, ale já potřebuju akci, šrumec, vývoj. A to bez mužskýho dost dobře nejde, i když to musím vykoupit krví.“

Chvilí mlčely a rozjímaly nad těžkým osudem žen. Nakonec Háta dloubla Katku pod žebra. „Vlastně máš kliku, že jsi sama. Kdybys měla doma nějakýho bručouna, těžko bys mohla tak často vychutnávat povznášející přítomnost mých Hátátek, že jo?“

Katka vyprskla. „Koukám, že si na všem umíš najít klad, vid'? Zkus tu metodu i na Břěťovi!“

Katka odemkla byt. Venku se teprve šeřilo, okny dovnitř proudilo měkké světlo pohasínajícího slunečného dne.

Zamkla, protáhla se a spokojeně zaměřila do kuchyně.

S Hátou si ještě poseděly u kávy a potom se rozloučily, aby si každá užila večer bez dětí. Tedy Katka si ho vychutná určitě, ale o Hátě nebyla přesvědčená. Klidný večer doma nesplňoval Hátiny představy dobře stráveného volna.

Napustila vodu do konvice, ze sklenice se zabroušeným víčkem vytřepala pár lístků zeleného čaje a otevřela ledničku.

Připravila si chleba se sýrem, slila čaj a na podnos přidala dvě vykrojená jablka. Odesla si večeři do obýváčku, který jí současně sloužil i jako ložnice, a zjistila, že stihne ještě zprávy v televizi. Potom si vezme knížku, pustí si prima pohodové cédéčko a možná někomu brnkne.

Třeba Světlance. Udělá jí tím radost.

Otevřela okno, shodila šaty a navlékla si tričko. I kvečeru zůstávalo venku takové horko, že další kus oblečení prozatím nepotřebovala. Zavrtala se do křesla. Samota fakt může být i báječná.

V polovině televizního zpravodajství zadrnčel telefon.

Katka usoudila, že s tím brnknutím ji některá z kamarádek předběhla, a nadšeně se vrhla po sluchátku.

„Tady Marek.“

„Ano?“ Kulička! Katka měla najednou pocit, že ji pod krkem svírají nemilosrdná krabí klepeta. Stalo se něco?

Tu otázku však nevyslovila, tu si jen zběsile myslela, pořád dokola, rychleji a rychleji. Kdyby ji řekla nahlas, mohla by tím něco přivolat. Něco strašného.

„Katko, hlavně se zbytečně neděs.“

Proč zbytečně? Copak volá jen kvůli tomu, že se nic nestalo?

„Víš, něco se stalo.“

Ach.

„Jen klid, taková prkotina, ale napadlo mě, že bych ti to měl brnknout, no. Měli jsme jít dneska někam na návštěvu, ale Kuličku hned po obědě rozbolelo břicho. Asi ji bolelo hodně, úplně se svíjela, takže jsem s ní pro jistotu zajel do nemocnice.“

„A tam?“ hlesla Katka. Necítila nic, žádný strach, žádné zděšení, nic. Byla stroj na poslouchání, na věcné hodnocení poskytovaných informací. Křeče.

Prasklé slepé střevo? Zauzlení střev? Nádor? Vnitřní krvácení? Neprůchodnost – něčeho? Ten seznam se jí postupně řadil před očima jako vytukávaný na psacím stroji.

„No, poslali ji na chirurgii, jestli to není slepák.“

„A tam?“

„Tam nic. Vyšetřili ji, vzali jí krev. Slepák to není a Kulička je už zase oukej.“

Katce se náhle chtělo zvracet. Oukej. To hnusné slovo má znamenat, že její batolátko už nic nebolí? Že už zapomnělo na bolesti, kvůli kterým ho museli vyšetřit v nemocnici?

Že už zapomnělo, jak mu brali krev a dloubali do něho? Jak málo jen chybělo, aby to nebylo oukej?

Kristepane!

„Co dělá? Jak jí je?“ zašeptala Katka vyschlými rty. „Dej mi ji k telefonu.“

„Teď už leží. Je jí fakt líp. Má zůstat v klidu. Nejspíš to byl planý poplach, ale máme ji hlídat a pro jistotu nasadit dietu.“

Katka si představila, jak tam její miláček někde leží sám, protože ta... ta cizí ženská se přece nebude namáhat bavit cizí dítě a rozmazlovat ho, aby zapomnělo na bolavé břicho. Zvlášť teď, když skáče kolem vlastního dítěte.

„Přivez ji domů!“ poručila.

„Neblázni, Katko, nic jí není. Kouká se na video a za chvíli usne.“

„Okamžitě ji zavez domů!“ zavřískla Katka hystericky.

„Slyšíš, přivez ji! Nebo si tam pro ni přijedu sama! Já za ni ručím, já vím, co –“ Co ví? Zrovna teď je bezradná jako nikdy v životě. Neví, jak Kuličce pomoci, jak ji utěšit, a navíc ji ani nemá u sebe.

„Katko,“ začal Marek a odmlčel se. Nakonec si povzdchl.

„Jak chceš. Za chvíli ji tam máš.“

Katka pustila sluchátko z výšky, jako by ji páliło do prstů.

Tak to bychom měli. Tvoje dítě je nemocné, a ty se couráš po Petříně. Tvoje dítě by mohlo umřít, a ty bys o tom ani nevěděla. Neuspěla jsi jako manželka. A jsi špatná jako matka.

Ach bože.

Jsi hysterka, jsi na všechno sama a jsi nemožná.

A tomu hajzlovi nechybí vůbec nic.